



*Chodiaca*  
**KATASTROFA**

**JAMIE McGUIREOVÁ**  
Autorka bestselleru *Krásna katastrofa*

*Chodiacca*  
KATASTROFA



*Chodiaca*  
**KATASTROFA**

JAMIE McGUIREOVÁ

*Libri*  
**FORTUNA**

Original title: Jamie McGuire: WALKING DISASTER  
Copyright © 2013 by Jamie McGuire  
Cover Concept by Damon.Za  
Cover Art by Tony Mauro

Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2014  
Translation © Marína Gálisová, 2014

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri.

[www.fortunalibri.sk](http://www.fortunalibri.sk)

Redakčná a jazyková úprava Martina Korbová  
Zodpovedná redaktorka Anna Kališková

Prvé vydanie

Táto kniha je fikcia. Mená, postavy, miesta a udalosti sú buď výtvorom autorkinej fantázie, alebo sú použité fiktívne, a preto akákoľvek podobnosť so skutočnými živými alebo mŕtvymi osobami, obchodnými spoločnosťami, udalosťami či miestami je úplne náhodná.

Všetky práva vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovat', ukladať do informačných systémov ani rozširovať akýmkoľvek spôsobom, či už elektronicky, mechanicky, fotografickou reprodukciov, alebo inými prostriedkami, bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ISBN 978-80-8142-260-7

*Venujem Jeffovi,  
ktorý je stále sexi a stále môj.*



## *Prológ*

NAPRIEK SPOTENÉMU ČELU A PRERÝVANÉMU DYCHU NEVYZERALA chorá. Jej pokožka nemala ten broskyňový odtieň, na ktorý som bol zvyknutý, a z očí jej zmizol jas, no stále bola krásna. Najkrajšia žena, akú som kedy videl.

Ruka jej klesla z postele. Mykla jedným prstom. Môj pohľad prešiel od jej polámaných žltých nechťov po tenkom predlaktí ku kostnatému plecu, až napokon zastal pri očiach. Pozerala na mňa spod privretých viečok, nadvihla ich len trochu, ale vedel som, že to robí kvôli mne – aby som mal istotu, že ma vidí. To som mal na nej rád. Keď sa na mňa pozrela, vždy ma videla. Nehľadela cezo mňa, nemyslela stále len na tých sto vecí, ktoré musela cez deň urobiť, a moje detské reči nepúšťala jedným uchom dnu, druhým von. Počúvala ma a tešila sa z toho, čo jej hovorím. Všetci ostatní mi len prikyvovali a nevnímali ma, ale ona nie. Ona bola iná.

„Travis,“ prehovorila zachrípnutým hlasom. Zakašlala a kútiky úst sa jej nadvihli v chabom úsmeve. „Pod' ku mne, srdiečko. Neboj sa. Pod' ku mne.“

Otec mi priložil prsty na šiju a jemne ma posunul k nej. Zároveň počúval, čo mu hovorí ošetrovateľka. Tá, ktorú volal Becky. Prvý raz k nám prišla pred niekoľkými dňami. Hoci mala jemný hlas a celkom milé oči, neobľúbil som si ju. Nevedel som prečo, ale bál

som sa jej. Báľ som sa toho, prečo je u nás. Vedel som, že nám chce pomáhať, no nevíťal som ju, hoci ocko s ňou vychádzal dobre.

Znovu ma slabo ťtuchol a ja som prešiel niekoľko krokov, aby sa ma mama mohla dotknúť. Vystrela ťtíhle, pekne tvarované prsty a pohladkala ma po ruke. „Neboj sa, Travis,“ zašepkala. „Mamička ti len niečo povie.“

Strčil som si prst do úst a ohmatával som si d'asná. Keď som prikývol, mamin slabý úsmev sa rozšíril, a tak som odušu prikyvoval, len aby som ju potešil.

Z posledných síľ sa ku mne nahla a potom sa nadýchla. „O niečo ťa poprosím a nebude to ľahké, synček. Viem, že to zvládneš, lebo si už veľký.“

Znovu som prikývol a opäťoval som jej úsmev, hoci mi bolo do plaču. Vyzerala veľmi unavená a utrápená. Nezďalo sa mi vhodné, aby som sa na ňu usmieval, no vedel som, že ju poteší moja statočnosť. Preto som sa usiloval byť statočný.

„Travis, teraz ma počúvaj a dobre si zapamätaj, čo ti poviem. Nebude to ľahké. Nevieľ, či si pamätám, čo sa dialo, keď som mala tri roky, ale zdá sa...“ Zmlkla, bolesť bola na chvíľu prisilná.

„Diane, máte priveľké bolesti?“ spýtala sa Becky a povolila infúziu.

Mama sa po chvíľi uvoľnila. Nadýchla sa a znovu prehovorila.

„Sľúbiš to mamičke? Sľúbiš, že si zapamätáš, čo ti teraz poviem?“ Znovu som prikývol a ona mi položila ruku na líce. Tá ruka nebola veľmi teplá a zostala tam len niekoľko sekúnd, potom sa krčovito roztriasla a klesla na posteľ. „Predovšetkým, nehanbi sa za smúťok. Za svoje pocity nemôžeš. Každý človek niečo cíti, to je normálne. Po druhé, zostaň dieťaťom čo najdlhšie. Hraj sa, Travis. Vystrájaj...“ Oči sa jej zahmlili. „Pomáhajte si s bratmi navzájom a pomáhajte aj otcovi. Raz vyrastiete a odsťahujete sa niekam inam, no ani potom sa nezabudnite vracáť domov. Je to dôležité, rozumieš mi?“

Chcel som jej urobiť radosť, a tak som prikyvoval, až ma zabolel krk.

„Jedného dňa sa zaľúbiš, synček. Neuspokoj sa s hocikým. Vyber si dievča, ktoré nie je ľahké získať, také, o ktoré budeš musieť bojovať. A potom ňo bojuj stále. Nikdy...“ zhlboka vydýchla, „nikdy neprestaň bojovať o to, čo chceš. A nikdy...“ stiahla obočie, „nikdy nezabudni, že mamička ťa ľúbi. Ľúbi ťa aj vtedy, keď ju už nevidíš.“ Po líci sa jej skotúlala slza. „Budem ťa ľúbiť navždy.“

Trhane sa nadýchla a rozkašlala sa.

„V poriadku,“ ozvala sa Becky a strčila si do uší čudné slúchadlá. Koniec tej veci so slúchadlami priložila mame na prsia. „Je čas na odpočinok.“

„Už nie je čas,“ šepla mama.

Becky sa pozrela na môjho otca. „Blíži sa to, pán Maddox. Mali by ste zvolať chlapcov, nech sa s ňou rozlúčia.“

Otec stisol pery a pokrútil hlavou. „Ešte nie,“ odvetil pridusene. „Nie som na to pripravený.“

„Jim, na stratu manželky nebudete nikdy pripravený. No ak ju necháte odísť bez rozlúčky s deťmi, budete si to vyčítat.“ Becky sa naňho významne pozrela.

Otec sa zamyslel, rukávom si utrel nos a prikývol. Z izby sa vyručil tak prudko, akoby ho niečo rozzúrilo.

Hľadel som na mamu, videl som, ako namáhavo dýcha a ako Becky kontroluje čísla na prístroji vedľa nej. Dotkol som sa maminho zápästia. Beckine oči akoby videli niečo, čo som ja nevidel, a od strachu sa mi zdvihol žalúdok.

„Vieš, Travis,“ povedala Becky a zohla sa až ku mne, aby sme si mohli pozerat' do očí, „liek, ktorý teraz tvojej mamičke dávam, ju uspí, no bude ťa počuť aj v spánku. Môžeš mamičke povedať, že ju ľúbiš a že ti bude chýbať. Určite začuje každé tvoje slovo.“

Pozrel som sa na mamu, ale rýchlo som pokrútil hlavou. „Nechcem, aby mi chýbala.“

Becky mi položila na plece mäkkú, teplú ruku. Presne to robila mama, keď ma utešovala. „Tvoja mamička by tu chcela zostať s tebou. Veľmi po tom túži. Ježiš ju však volá k sebe.“

Zamračil som sa. „Ja ju potrebujem väčšmi než Ježiš.“

Becky sa usmiala a pobožkala ma na temeno.

Ozvalo sa klopanie na dvere, tie sa otvorili a na prahu stál ocko. Okolo neho boli moji bratia a Becky ma za ruku priviedla k nim.

Trenton upieral oči na maminu posteľ. Taylor aj Tyler pozerali do všetkých kútov, len nie na mamu. Všetci mali na tvárach rovnakú hrôzu, akú som cítil aj ja, a to mi z akéhosi dôvodu dodalo odvahu.

Thomas sa postavil ku mne, vlastne o krok pred mňa, tak ako na dvore, keď chlapci od susedov zapárali do Tylera a Thomas ma chcel chrániť. „Mamička nevyzerá dobre,“ povedal.

Otec si odkašlal. „Mamička je už dlhšie veľmi chorá, chlapci, a teraz je čas... prišiel čas, aby...“ Stíchol.

Becky sa súcitne usmiala. „Vaša mamička už neje a nepije. Jej telo prestáva fungovať. Bude to pre vás veľmi ťažké, no mali by ste jej povedať, že ju ľúbite, že vám bude chýbať, ale že jej dovolíte odísť. Potrebujete od vás počuť, že jej nič nevyčítate.“

Moji bratia prikývli. Ja nie. Ja som to mame včítal. Nechcel som, aby odišla. Bolo mi jedno, či ju k sebe volá Ježiš, alebo hoci kto iný. Je to moja mamička a basta! Nech si Ježiš vezme nejakú starú babku, ktorá nemá malých synov a nemusí sa o nich starať. Zároveň som sa snažil zapamätať si všetko, čo mi povedala: Hraj sa. Navštevuj ocka. Bojuj o to, čo miluješ. To posledné ma znepokojilo. Miloval som mamičku, no asi som o ňu bojoval málo, keď teraz musí odísť.

Becky niečo pošepla otcovi do ucha. Pokrútil hlavou a potom kývol na mojich bratov. „Dobre, chlapci, rozlúčte sa. Thomas, ty potom uložíš mladších do posteľe. To ostatné už vidieť nemusia.“

„Áno, ocko,“ prikývol Thomas. Premáhal sa, ale oči mal rovnako smutné ako ja.

Thomas mamičke niečo povedal, potom jej do uší šepkali Taylor a Tyler. Trenton sa rozplakal a dlho ju objímal. Všetci jej hovorili, že môže odísť, že jej to nevyčítajú. Všetci okrem mňa. Mamička nikomu z nás neodpovedala.

Thomas ma potiahol za ruku a vyviedol ma z jej izby. Kráčaľ som s ním pospiatky až do chodby. Presviedčal som sa, že mama len zaspáva, no bol som zmätený. Thomas ma vzal na ruky a niesol ma hore schodmi. Keď cez stenu prenikol otcov nárek, zrychlil.

„Čo ti povedala?“ spýtal sa Thomas a pustil vodu do vane.

Neodpovedal som. Počul som jeho otázku a pamätal som si mamine slová, ale nevládal som sa ani rozplakať, ani prehovoriť.

Thomas mi vyzliekol špinavé tričko, šortky aj slippy s obrázkom Rušňa Tomáša. Veci hodil na dlážku. „A teraz sa okúpeš, braček.“ Zdvihol ma a posadil ma do teplej vody, namočil malý uterák a vyžmýkal mi ho na hlavu. Ani som nežmurkol. Dokonca som si nezakryl tvár, hoci vodu v očiach som neznášal.

„Včera mi mama povedala, aby som sa postaral o teba, o dvojčatá aj o otca.“ Thomas zopol ruky, položil ich na okraj vane a oprel si o ne bradu. „Urobím to, jasné? Postarám sa o vás, Trav. Nemusíš sa ničoho báť. Mamička nám bude všetkým chýbať, no netráp sa. Postarám sa, aby bolo všetko v poriadku. Sľubujem.“

Chcel som prikývnuť, chcel som ho objať, ale nešlo to. Mal som bojovať o mamičku, a namiesto toho som sedel na poschodí v teplej vode, nehybný ako socha. Sklamal som ju. Aspoň som jej v duchu sľúbil, že len čo sa mi znovu rozhybe telo, urobím všetko, o čo ma žiadala. Keď zmizne smútok, budem vystrájať a budem bojovať. Stále. Zo všetkých síl.



## *Prvá kapitola*

### *Holubička*

DOKELU AJ SO SUPMI! VYDRŽIA ČAKAŤ CELÉ HODINY. DNI AJ NOCI. Pozerajú rovno cez vás, vyberajú si miesta, na ktoré najskôr zaútočia, tie najsladšie, najmäkšie kusy mäsa, prípadne tie, ku ktorým sa najľahšie dostanú.

Jedno však nevedia, nikdy to nepredpokladali. Nemajú potuchy, že ich korisť svoju slabosť len hrá. Tentoraz budú supy ťahať za kratší koniec. Práve vtedy, keď si pomyslia, že stačí už len trpezlivo vyčkať, kým naposledy vydýchnete, sa obrátite proti nim. Vtedy použijete svoju tajnú zbraň – absolútny nedostatok rešpektu pred situáciou, ktorú oni považujú za nemennú. Vzbúrite sa proti tomu, čo si všetci navykli brať ako samozrejmosť.

Ukážete im, že na to zvysoka kašlete. Bude to šok!

Je fuk, či je tým supom protivník v Kruhu, hociktorý magor, ktorý vás uráža a pokúša sa odhaliť vaše slabé miesta, alebo žena, ktorá vás chce spútať. Týmto spôsobom dostanete každého z nich.

Od detstva som si dával pozor, aby som žil presne takto. Hľadáci s mäkkým srdcom, ochotní odovzdať dušu hocijakej vypočítavej potvore, ak sa na nich usmiala, to nechápali. Ibaže napokon sa mi vždy podarilo plávať proti prúdu. Vždy som sa zo všetkého vyliázal. Ak to chcete počuť, podľa mňa si skôr oni zvolili ťažšiu cestu.

Ja som sa vykašlal na city, nahradil som ich otupenosťou, prípadne zlosťou, lebo tú možno oveľa ľahšie ovládať. Potom to už bolo jednoduché. Zraniteľný je iba ten, kto niečo cíti. Občas som sa bratom, bratrancom či kamarátom pokúšal vysvetliť, v čom robia chybu. Neverili mi. A potom som videl, ako ronía slzy alebo znášajú bezsen-  
né noci kvôli nejakej suke na vysokých opätkoch, ktorá o nich aj tak nemá záujem. Nerozumel som tomu. Ak je na svete žena, kvô-  
li ktorej stojí za to smútiť, nedá sa získať tak ľahko. To nie je diev-  
ča, ktoré len tak opriete o pohovku. Nepôjde s vami už v prvý ve-  
čer do postele.

Tí dobráci moje teórie ignorovali, lebo podľa nich svet funguje inak. Príťažlivosť, sex, zamilovanosť, láska – a potom sklamanie. Tak to nasledovalo jedno za druhým v ich živote. Vždy a všade.

U mňa nie. Ani náhodou!

Už dávno som sa rozhodol, že supy sa stanú mojou korisťou. Lenže potom sa niečo udialo. Objavila sa holubica. Teda Holubič-  
ka. Typ dievčaťa, ktoré nikomu nešliape na päty, ktoré sa stará len o seba, nikam zbytočne nestrká nos, žije si po svojom, nikoho ne-  
otravuje svojimi nárokmi, svojím sebestvom. Má guráž. Je to diev-  
ča, čo sa s vami vie aj porozprávať. Inteligentná. A tiež super koč-  
ka. No okrem toho vie dobre voliť slová. Ten zriedkavý typ, ktorý si  
hľadá partnera na celý život. Nezískate ju, kým ju nepresvedčíte, že  
vám môže veriť.

Keď som stál pri otvorených dverách do môjho bytu a z ciga-  
rety som odklepával posledné vločky popola, v mysli sa mi zjavil  
obraz toho dievčaťa v ružovom svetríku postriekanom krvou.  
Dievčina v mojom Kruhu. Bez dlhého uvažovania som ju vtedy  
nazval Holubička. Ešte to bola len hlúpa prezývka, ktorá ju mala  
strápníť a znervózniť. Jej tvár zafrkaná od krvi, naširoko roztvore-  
né oči... Navonok vyzerala nevinná, ale bolo mi jasné, že ten dojem  
náročky vyvoláva slušným oblečením. Zahnal som tú spomienku  
a otupene som sa pozrel do obývačky.

Megan, rozvalená na pohovke, zízala na televíziu. Vyzerala unudene, a tak mi zišlo na um, čo ešte v mojom byte robí. Väčšinou si pobalila veci a vypadla, len čo som ju pretiahol.

Potisol som dvere, aby zaškrípali. Odkášlal som si a za popruhy som z dlážky zdvihol ruksak. „Maj sa. Odchádzam.“

Posadila sa, labužnícky sa povystierala a vzala do ruky obrovskú kabelku s reťazou namiesto remienka. Nevedel som si predstaviť, či má vôbec dosť vecí, ktoré by do nej naphala. Prehodila si reťaz cez plece, obula si topánky na vysokých opätkoch a odkráčala k dverám.

„Ak by si sa nudil, pošli mi esemesku,“ prehodila na odchode a krátko sa pozrela mojim smerom. Nasadila si veľikánske slnečné okuliare a kráľovským krokom zišla po schodoch, akoby ju vôbec netrápilo, že som ju poslal do kelu. Megan bola práve vďaka svojej ľahostajnosti jedna z mála dievčat, ktoré sa v mojom byte vyskytli aj opakovane. Nežobronila o záväzný vzťah, nerobila mi scény. Uspokojila sa s tým, čo medzi nami bolo, a zariadila sa po svojom, aby z toho mala čo najviac.

Bolo jesenné ráno a slnko sa odrážalo od mojej motorky. Počkal som, kým Megan vyjde autom z parkoviska pred domom, potom som zbehol dole a cestou som si zazipsoval bundu. O polhodinu ma čakal seminár z humanitných vied s Rueserom. Jemu bolo našťastie jedno, či budem meškať. Tak načo by som sa kvôli nemu pretrhol?

„Počkaj!“ ozval sa zrazu za mnou hlas.

Vo dverách do bytu poskakoval na jednej nohe Shepley, bol bez trička a ťaťahoval si ponožku. „Už večer som sa ťa na to chcel spýtať. Čo si to pri zápase povedal Marekovi? Niečo si mu pošepkal do ucha. Vyzeral, že je z toho vedľa.“

„Poďakoval som sa mu, že nedávno na celý víkend zmizol z mesta. Vďaka tomu som zistil, že jeho matka je v posteli šelma.“

Shepley sa na mňa neveriaco pozrel. „Naozaj? Neverím.“

„Nie. Počul som od Cami, že v okrese Jones má nejaký záznam za nelegálne pitie alkoholu.“

Pokrútil hlavou a potom uprel zrak na pohovku. „Ty si tu nechal Megan aj cez noc?“

„Jasné, že nie, Shep. Čo ma nepoznáš?“

„Chceš povedať, že dobehla ráno na rýchlovku? Pred seminármi? Zaujímavý spôsob, ako si ťa na ten deň rezervovať.“

„Podľa teba to myslela takto?“

„Jasné, aby všetky ostatné dostali už len zvyšky po nej.“ Shepley pokrčil plecami. „Len sám Boh vie, ako tá rozmýšľa. Možno vôbec neuvažuje. Počúvaj, musím odviezť Americu do školy. Vezmem aj teba?“

„Nie, uvidíme sa neskôr.“ Nasadil som si slnečné okuliare značky Oakley. „Ak chceš, America sa môže posadiť za mňa na motorku.“

Shepley zmražil tvár. „To... radšej nie.“

Pobavil ma. Vysadol som na harleyku a túroval som motor. Hoci som často zvädzal kamarátky Shepovho dievčaťa, ju rozhodne nie. To bola hranica, ktorú som sa nechystal prekročiť. Len čo Shep o nejakú babu prejavil záujem, ja som ju prestal registrovať. Shep to vedel, ale rád ma podpichoval.

Za klubovňou bratstva Sigma Tau som sa stretol s Adamom. Adam organizoval Kruh. Pri zápase preberal stávky, vyplácal výhry, na druhý deň poráтал, čo sme zarobili, všetko mi odovzdal a ja som mu z toho oddelil percentá, ktoré mu patrili. Obaja sme si prišli na svoje. Náš vzťah bol čisto obchodný, a preto sme boli najradšej, keď bol aj nekomplikovaný. Kým ma Adam vyplácal, nerobil som mu problémy, a on ich, pochopiteľne, nerobil mne, keďže netúžil po výprasku.

Vybral som sa do univerzitnej jedálne a tesne pred kovovými dvojkrídlovými dverami sa mi do cesty postavili dve známe firmy. Lexi a Ashley.

„Ahoj, Trav,“ zatiahla Lexi a vypláca hrudník. Z výstrihu na ružovom tričku sa jej drali dva silikónové prsníky opálené v soláriu. Najmä pre tieto prednosti som ju túžil ešte niekedy pretiahnuť, lenže

vždy som si pripomenul, že raz naozaj stačilo. Pišťala ako balón, keď z neho pomaly uniká vzduch, a nielen pri sexe. Nehovoriac o tom, že noc po našom vystrájaní na pohovke sa s ňou pohotovo vyspal Nathan Squalor.

„Ahoj, Lex.“

Zahasil som cigaretu a hodil som ju do koša. Čo najrýchlejšie som popri Lexi prešiel k dverám. Niežeby som sa už nevedel dočkať zvädnutej zeleniny, suchého mäsa a prezretého ovocia, ktoré nám servírovali každý deň. Musel som vypadnúť od Lexi. Ježišmária, ten jej hlas by vyhral preteky v psom zavýjaní a deckám by určite pripomenul nejakú smiešnu postavicku z animovaného filmu.

No mohol som gáňiť, koľko som chcel. Baby sa vybrali za mnou.

„Shep.“ Kývol som mu hlavou. Sedel za stolom s Americou a smial sa, obklopený kamarátmi. Holubička, tá, ktorú som prvý raz videl na zápase, sedela oproti nemu a umelou vidličkou si napichovala kúsky jedla. Môj hlas asi prebudil jej zvedavosť. Cítil som, ako ma jej veľké oči sledujú až na koniec stola, kde som si našiel miesto a položil táčnu.

Lexi sa zachichotala a mňa skoro porazilo. Ledva som sa ovládol. Len čo som sa posadil, tá zmachlená ženská si zmyšľila moje kolená so stoličkou.

Niekoľkí chalani z futbalového tímu ma pozorovali s otvorenými ústami, akoby to bol ktovieaký výkon, že sa na mňa lepia dve silikónové sliepky.

Lexi vkĺzla rukou pod stôl a pevne ma chytila za stehno. Jej dlaň sa vybrala vyššie po vnútornom šve mojich džínsov a ja som sa trochu rozkročil. Čakal som, kedy dorazí do cieľa a trochu sa so mnou pohrá.

Tesne predtým, ako sa jej ruka ocitla tam, kam mala namierené, som začul, že America čosi hlasno zamrmľala.

„Uf, tuším sa mi časť potravy vrátila do ústnej dutiny.“

Lexi stuhla a obrátila sa. „Počula som to, ty špina.“

Popri tvári jej preletel rožok a spadol na dlážku. Pozrel som na Shepa, Shep na mňa, a v tej chvíli som prudko mykol oboma nohami.

Lexin zadok sťažka pristál na dlaždiciach. Musím priznať, že keď som počul ten pleskot, trochu ma to vzrušilo.

Zmizla a ani veľmi nešomrala. Shepley však moje gesto ocenil, a to mi stačilo. Typy ako Lexi znášam len dovtedy, kým ma nenaštvú. Mám totiž jedno pravidlo – rešpekt. Kto chce byť so mnou zadobre, musí rešpektovať mňa, moju rodinu a mojich priateľov. Dopekla, ešte aj niektorí moji nepriatelia si zaslúžia úctu! Preto sa radšej nestýkam s ľuďmi, ktorí nepochopili túto základnú lekciu slušného správania. Ženám, ktoré sa ocitli v mojom byte, sa to možno zdalo pokrytecké, no keby mali dosť sebaúcty, ja by som im ten rešpekt priznal.

Žmurkol som na Americu, očividne spokojnú, prikývol som Shepleymu a znovu som zahryzol do toho, čo mi kuchárky capli na tanier.

„Včera si sa zase parádne rozbehol, Besný pes,“ poznamenal Chris Jenks a hodil do mňa z druhej strany stola kúsok opraženého pečiva.

„Čuš, idiot,“ zahriakol ho Brazil svojím typickým tichým hlasom. „Ak sa Adam dopytuje, že o tom rozprávaš medzi ľuďmi, už ťa nikdy nepustí na zápas.“

„Aha, no dobre,“ pokrčil plecami.

Šiel som vyklopiť záhadnú zmes do odpadu a vrátil som sa na miesto. Stiahol som obočie. „A už ma tak nevolaj.“

„Ako ťa nemám volať? Besný pes?“

„Hej.“

„Prečo? To je tvoja prezývka z Kruhu, nie? Znie trochu ako umelecké meno striptéra.“

Prebodol som Jenksa pohľadom. „Nemohol by si chvíľu čušať? Možno sa ti tá diera na ksichte zahojí.“

Ten červ mi vždy liezol na nervy.

„Jasné, Travis. Stačí povedať.“ Nervózne sa zasmial, zobral si svoje veci a zamieril von.

Onedlho bola jedáleň skoro prázdna. Shepley s Americou však zostali a bavili sa s jej kamarátkou. Tá mala dlhé zvlnené vlasy a pokožku po letných prázdninách stále prirodzene opálenú. Už som videl aj väčšie prsia, ale jej oči... mali zvláštnu sivú farbu. Ten odtieň mi bol akýsi známy.

Viem, že prvý raz som ju videl včera v Kruhu. Predtým určite nie. No jej tvár mi niečo pripomínala a nevedel som čo.

Vstal som a prešiel som k nej. Vlasy mala ako pornohviezda a tváričku ako anjel. Oči v tvare mandlí, výnimočne krásne. Odrazu som to uvidel. Pod maskou krásnej nevinnosti sa skrývalo niečo iné – chladné a vypočítavé. Ešte aj vtedy, keď sa usmiala, hriech z nej priam sálal, mala ho v sebe tak hlboko zakorenený, že ho nemožno zakryť nijaký slušný kašmírový svetník. Tie oči svietili nad malým nosom a jemnými črtami. Všetci ostatní v nej videli len čistotu a naivitu, ale mne bolo jasné, že to dievča niečo skrýva. Vedel som to iba preto, lebo som v sebe niesol rovnaký hriech. Rozdiel medzi nami spočíval v tom, že ona hriech vážnila a ja som ho pravidelne vypúšťal na slobodu.

Zadíval som sa na Shepleyho, až kým nepocítil môj pohľad. Obzrel sa a ja som kývol bradou k tej malej.

*Kto je to?* naznačil som ústami otázku.

Shepley sa len zmätene zamračil.

*Tam tá,* opäť som pohol perami.

Shepleymu sa zdvihli kútiky úst v tom protivnom úškrne, ktorý nasadil zakaždým, keď sa ma chystal naštváť.

„Čo?“ zakričal oveľa hlasnejšie, než bolo nutné.

Dotyčná už vedela, že sa bavíme o nej. Odhadol som to, hoci skláňala hlavu a tvárila sa, že nič nepočuje.

Stačilo mi šesťdesiat sekúnd v prítomnosti Abby Abernathyovej, aby som zistil dve veci. Po prvé, že toho veľa nenahovorí, a po